

Otrcana starica je pokucala na prozor sjajnog, novog, crvenog *mercedesa*.

„Možete li, molim vas, da razmislite o tome da ne parkirate na trotoaru?“, rekla je. „On je za ljude, a ne za kola.“

Vozač novog automobila, bledeg lica izbrazdanog ožiljcima od akni, spustio je prozor, izvadio cigaretu iz usta, pogledao staricu i dunuo joj dim pravo u lice.

„Šta?“, rekao je.

„Molim vas da ne parkirate na trotoaru. On je za ljude, a ne za kola.“

Vozač se polako nasmešio.

„Gubi se odavde, glupa kravo“, rekao je.

Zatim se, bez imalo uzrujanosti, okrenuo nazad prema unutrašnjosti auta i podigao prozor. Starica je slegla ramenima i otišla dalje šepajući niz ulicu.

Dvadesetak metara dalje mladić je izlazio iz istrošenog, starog *forda kortine*, koji je takođe bio parkiran na trotoaru. Starica je stigla do njega baš dok je završavao sa zaključavanjem vrata.

„Izvinite“, rekla je. „Možete li, molim vas, da ne parkirate ovde? Ovo je za ljude, a ne za kola.“

Mladić je pogledao staricu kao da je luda.
„Molim?“, rekao je.
„Možete li...“
„Ma dobro, dobro, čuo sam.“
Mladić je bio krupan, kratko ošišan i delovao je uvređeno.
Nekoliko prolaznika u prometnoj glavnoj ulici čulo je prepirku i zastalo da vidi šta će se desiti.
„Glupa babetina“, šapnuo je tihi glas. „Šta se to uopšte nje tiče?“
„Video sam je već da to radi“, odgovorio je glasan, promukao glas. „Glupa krava. Hoće da menja svet, ili tako nešto.“
Menjati svet – to je jednostavna želja, a opet reči tog promuklog glasa bile su pune podsmeha poput viršle prekrivene senfom.
Mladić je pogledao u pravcu tog promuklog glasa. Zatim je pogledao u Dot. Zarobljen neizvesnošću, pogledao je gore-dole niz glavnu ulicu u Četvrti i spazio crveni *mercedes*.
„Dobro, u redu, ali šta je onda sa njim? Zašto mene gnjavite, a ne njega?“
I starica je tada pogledala ka crvenom automobilu.
„Pokušala sam da razgovaram sa njim“, rekla je. „Rekao mi je da se gubim.“ Pogledala je ponovo ka mladiću i njen pogled je bio postojan. „Ali to ne znači da i ti moraš, zar ne?“
Starica je klimnula glavom ka žutom znaku, malo dalje, u suprotnom pravcu.
„Tamo dole imaš parking. Možeš da se parkiraš tamo bez problema.“
Mladić je pogledao u znak, pa ponovo u staricu. Ona mu se osmehnula. Široko.
„Hajde idi“, rekla je, „budi duša.“
U gomili okupljenih se začuo smeh neke žene. Smeh je zaigrao među okupljenima, ali se, pod težinom mladićevog

pogleda, ućutkao i povukao uvređeno u obližnji ulaz. Bilo mu je neprijatno.

„Dobro onda”, konačno je rekao. „Ima smisla, valjda.”

Otključao je auto, ušao i odvezao se bez ijedne reči. Posmatrači su ćutali.

„Odlično za vas, draga”, iznenada reče žena.

„Tako je”, dodao je promukli glas bez trunke stida. „Svaka čast.”

„Kad bih samo imala petlju”, rekla je žena, „pa da im i ja kažem.”

„Nema veze.” Promukli glas ju je gurnuo laktom u rebra i podrugljivo je pogledao. „Nego, reci ti meni: šta radiš u narednih sat vremena?” Nasmejao se.

„Ma, nosi se.”

„Nije naodmet pitati.”

„Ma, je li? Slušaj ti mene...”

Starica je polako krenula dalje. 'Četvrt', pomislila je, 'moja Četvrt, Bog blagoslovio nju i sve koji njom plove.' Podigla je glavu, pogledala niz glavnu ulicu i osmehnula se. Posla je još bilo, zadatak bez kraja.

Od svih ljudi koji su pisali o Londonu, Čarls Dikens je bio kralj. Dikensovski velegrad je remek-delo izopačenosti. Njegova kanalizacija romantično zaudara, fasade mu propadaju dekadentnim šarmom, slepe ulice vrebaju ispod poklopca svog jedinog zdravog oka, a ćorsokaci uopšte nisu mrtvi – samo vrebaju iz senke dok opasnost ne prođe, a onda kreću u napad.

Jedno mesto o kom Dikens nikada nije pisao jeste Četvrt. To, međutim, ne znači da je Četvrt... Pa, četvrt koju je Dikens zaboravio. Daleko od toga. On je želeo da je zaboravi. Trudio se da je zaboravi. Većina ljudi koji su tamo bili

osećaju isto. Ali to je mesto koje se stalno vraća, uglavnom u noćnim morama.

Za hiljade ljudi koji svakodnevno prolaze njome, na putu ka gradu i nazad, glavna ulica u Četvrti je neprimetna. Dobra arhitektura je ustupila mesto lošoj, i taj proces se još uvek nije preokrenuo. Lanci prodavnica drže monopol nad lokalima, a gradsko veće je odradilo svoj posao beskorisnog ulepšavanja, ne bi li privuklo strance da dođu i troše novac.

Ali čim se skrene sa glavne ulice, vazduh postaje gušći i tamniji. Prošetaj sporednim ulicama, osetićeš pod nogama kako trotoar postaje masniji. Oslušni, povremeni krici užasa dopiru iz slepih sokaka, ali čim naiđu na bledunjavu izmaglicu, koja u Četvrti prolazi kao dnevna svetlost, brzo se povuku nazad u tamu.

Na sredini glavne ulice u Četvrti nalazila se jedna radnja. U njoj, iza izloga i skroz pozadi, nalazila se mala kancelarija, a u kancelariji – sef. I to kakav sef! Imao je brave nalik kineskim zagonetkama i zidove poput vojne baze Fort Noksa. Bio je otporan na vodu, vatru i bombe. Ukratko, to je bio sef oko kog su se proizvođači ozbiljno potrudili.

Sa takvim sefom samo bi neko nerazumno odlučan, nezamislivo glup ili strašno lud ugradio dodatne zamke. Ali opet, samo bi neko nerazumno odlučan, nezamislivo glup ili strašno lud uopšte i otvorio zlataru u glavnoj ulici u Četvrti.

Unutar sefa, Dijamant nije bio srećan. Iako je prošao kroz mnogo toga tokom godina, nikada ga ništa nije naročito uznemirilo. Zemljotresi, poplave i lavine ostavljali su ga netaknutim. Ubistva, ratovi i silovanja učinili su život samo malo zanimljivijim, a potonuće sa čitavom posadom na dno mora mu je divno proširilo vidike. Ali sada – prvi put otkad pamti – zaista je bio nesrećan.

Dijamant je zurio u dinamit pored sebe, a dinamit je uzvraćao pogledom koji je delovao opasno distancirano od razuma. Dijamant je pokušao da izgleda opasno, što ne bi trebalo da bude teško za nešto što je napravljeno od najtvrdje supstance na svetu, ali nije imao srca za to. Pažnju su mu odvrćali starost dinamita, njegova siva boja, masnjikav znoj i smrad marcipana koji je ispunjavao hermetički zatvoren sef.

„Ti si dijamant, zar ne?“, reče Dinamit, sasvim ljubazno.

„Hm, da“, reče Dijamant, setivši se s nelagodom da kada se dinamit znoji, znoji se nitroglicerinom.

„Tako sam i mislio“, reče Dinamit. „Sve ih ovde viđam. Dijamanti, safiri, smaragdi, rubini. Čak sam jednom poznao i mesečev kamen. Ali nikad nisam video kamen tako veliki kao što si ti. A to ti je čudna stvar, zar ne? Mislim, kad ljudi toliko vole veliko kamenje.“

„Počeo sam kao drvo“, reče Dijamant, pokušavajući da zvuči kao nešto sasvim obično. „Davno to beše, naravno.“

„Mislim, ako više vole veliko kamenje od malog, zašto onda nemaju više velikog?“, Dinamit je zvučao krajnje razumno.

„Bio je to bor“, reče Dijamant.

„Mene niko ne voli“, reče Dinamit. „Samo me koriste.“

Iza starice, jedna žena srednjih godina, obučena u tvid, za volanom *volvo* karavana, primoravala je mladu ženu s dvoje male dece da izađe pravo na prometnu glavnu ulicu. A dalje od toga, bilo je još prestupnika i zločinaca, i to starici nije bilo strano – takvih će uvek biti, uprkos svemu što bi ona mogla da učini.

Zatečena iznenadnim trenutkom razmišljanja, starica je zastala i zagledala se niz dugačku, spektakularno sumornu uličicu koja se zvala Anđeoski prolaz. U daljini je jedva mogla

da razazna dve dečje figure skoncentrisane na nekakvu ritualnu borbu. Oko njih su se okupile druge male figure.

„Iskopaj mu oči”, predložio je jedan patuljasti posmatrač.
„Raspori ga”, rekao je drugi.

Starica se osmehnula i pomislila na davna, gotovo zaboravljena vremena kada je i ona, vitka i nežna, učestvovala u dečjim igrama u Četvrti. Tada je Anđeoski prolaz bio njen, a ona – kraljica te zabiti.

Na kraju se starica prisetila tih davnih dana i sve to ostavila iza sebe. Kao i generacije pre nje, jednostavno je otišla. Mlađa deca su je neko vreme pratila, pokušavajući da joj pogode glavu poluciglama kako bi je naterali da se vrati. Ali niko se nikada ne vrati.

Polucigle. Starica se okrenula. Uvek su to bile polucigle. Kao i poluistine – činilo se da uvek oblikuju ubedljiviji argument.

Dijamantu se Dinamit činio toliko nestabilnim da je verovatno mislio da je Hitler. Ili Napoleon. Dijamant je poznavao obojicu. Ali u poređenju s Dinamitom, Hitler i Napoleon su delovali opasno kao Suti i Svip¹.

U prostoriji ispred sefa nalazili su se stražari. Dijamant ih je video kada su ga uneli i satima je pokušavao da stupi u kontakt s njima. Telepatski. Pokušavao je od trenutka kada je otkrio da je dinamitu istekao rok za upotrebu pre osam godina.

Sećanja. Starica je drhtala toliko od njihovog tereta da je morala da sedne. U blizini je bila klupa, ali je na njoj spavao prosjak, zauzevši je celu, i hrkao kao bušilica.

¹ Suti i Svip su lutke u britanskoj TV seriji *The Sooty Show*. Serija je dečjeg i humorističkog karaktera pa ovde autor poredi Hitlera i Napoleona sa komičnim, nevinim i bezopasnim likovima. (Prim. prev.)

Prosjak je bio veliki. Bio je ogroman. Nogavice njegovih pantalona mogle su starici poslužiti kao koktel-haljina – nisu joj ni bile potrebne koktel-haljine – a njegov kaput bi joj bio kao balska haljina. Starica je jednom išla na bal, nikada na koktel-zabavu, ali na bal – da, na jednom od njih jeste bila. Sve je to bilo tako davno. Da li je moguće da je toliko ostarila?

U teoriji je bila veoma svesna svojih godina. Bila je stara već dugo. Ali iako se rado poigravala tom idejom, koristila je, podsmevala joj se i zloupotrebljavala, nikada do tad nije osetila njenu pravu težinu. Zastrašujuća novina tog saznanja činila ju je svakog trenutka sve slabijom. Vid joj se mutio, a u ušima je počelo da joj tutnji.

Ali tutnjava nije bila samo u njenim ušima – bila je i iza nje, tresla je vazduh. Okrenula se da pogleda.

Bio je to auto, crveni *mercedes*, u punoj brzini i niskom stepenu prenosa. Brujao je kroz ulicu, pravo ka njoj.

Prozor na strani suvozača bio je spušten. Žena se nagnula napolje. Drska žena. Žena našminkana do beskraj. Žena sa kosom natapiranom u obliku košnice. Ljutita žena, koja je besnela i urlala kroz usne grimizne boje, nadjačavajući brujanje auta.

„Bezobrazna kravo!”, viknula je, mašući pesnicom u vazduhu. „Prokleta bezobrazna kravo!”

Bilo je sigurno da će auto udariti staricu, da je dah koji je tada udahnula bio njen poslednji. A onda, u deliću sekunde nakon te sigurnosti, vozač je konačno okrenuo volan i auto je sišao sa trotoara, izleteo na glavnu ulicu u saobraćaj i nestao.

Vetar, koji je auto svojim prolaskom naneo, zapahnuo je staricu i ona je pala nazad na klupu, ali kako je nezgodno pala na stopalo prosjaka koji je spavao, tako se skotrljala na zemlju.

Drška žena u autu je vrisnula:
„Gospode Bože! Ubio si je!”
Pokrila je lice rukama i ponovo vrisnula. Čovek s ožiljcima od akni se nasmejao.
„Nisam je ni dotakao”, rekao je hladnokrvno. „Samo sam je uplašio. Vidiš”, dodao je dok je usporavao zbog gužve u glavnoj ulici. „Ne bi bila vredna truda. Je l’ da? Sad možeš da pogledaš”, dodao je. „Sve je u redu.”
Drška žena je otkrila lice i nervozno pogledala čoveka pored sebe. On je pružio ruku i potapšao je po butini ispod ruba njene kratke, crvene suknje.
„Hajde, daj jedan osmeh”, rekao je, i ona mu se nasmešila. „Bila si divna”, rekao je, i ona je pokušala da poveruje u to, da oseti kako njen bes zapravo nije bio strah.
Hrabro se osmehnula.
„Pa, ti si mi rekao da vičem”, rekla je dok je brisala suze iz očiju.
On joj je stisnuo koleno, a ona se ponovo zavodljivo osmehnula.
I tako oni zauvek izlaze iz ove priče – on za volanom, a ona njegovu saputnica. Zauvek, do kraja života. Amin.

„Draga gospođo”, glas prosjaka bio je nežan i tih. „Niste se povredili, nadam se.” Ustao je sa klupe poput mlade planine koja se rađa i čučnuo pored starice. „Barem vas nije udario. Možete li sada da sednete ovde, šta mislite, ili da vas ostavim na miru još nekoliko minuta?”

Starica je bila previše zatečena da bi mogla da govori, ali je pružila ruku koja je drhtala i tapšala klupu. Prosjak ju je uhvatio ispod pazuha i pažljivo podigao na klupu. Starica je ponovo pružila ruku ka velikoj crnoj torbi koja je pala na zemlju, ali nije mogla da je dohvati, pa ju je prosjak podigao i pružio joj.

„Eto”, rekao je. „Još nešto?”

Starica je stavila torbu u krilo i nemo odmahнула glavom.

„Onda ću malo da ostanem pored vas, mogu li? Dok ne dođete sebi.”

Starica je nesigurno klimnula glavom, a prosjak je seo pored nje i držao njenu malu, hladnu ruku svojom ogromnom šapom.

„Ne verujem da će se vratiti”, rekao je i pogledao niz glavnu ulicu, u pravcu u kojem je nestao crveni automobil, ali od njega nije bilo ni traga. „Ali bolje sprečiti nego lečiti.”

Sada je, po prvi put, starica pogledala pravo u prosjaka. Kosa mu je bila raščupana poput lavlje grive. Brada mu je, od jagodica pa do sredine grudi, bila gusta, crna i svilenkasta. Čelo mu je bilo preplanulo i naborano od surovih engleskih vremenskih uslova, a ispod njega duboko usađene oči bile su tamne i spokojne, poput mirne noći nad zimskim snegom. Starica se osmehnula.

„Hvala”, rekla je, a onda iznenada grčevito promrmljala: „Izvini!”, i silovito povratila na zemlju.

U zlatari, Dijamant je sve više paničio zbog svoje nemogućnosti da stupi u kontakt sa stražarima u susednoj prostoriji. Nije problem bio sef – jer privlačnost dijamanta može dopreći na hiljade kilometara – već nešto u umovima stražara. Kad bi samo mogao da...

„Kad smo već kod drveća”, reče Dinamit, „poznavao sam jedno. Bio je fin tip. Dok nije izgoreo.”

„Stvarno?”

„Da li dijamanti gore?”

„Samo u malom prostoru. Ako nešto eksplodira”, zacvileo je Dijamant. Nervozno se nasmejao.

„Bum!”, vrisnu Dinamit, a Dijamant je, na svoj način, zakolutao očima i pao u nesvest.

Starica i prosjak su takođe razgovarali.

„Da, pa”, reče starica, kao da je iznenađena što čuje samu sebe kako o tome govori, „sigurno je prvi put da mi se ovako nešto desilo.”

„A nešto drugo?”

„Ne često, ne, uglavnom nikada. Pretpostavljam da su i oni iznenađeni. Ipak sam ja jedna mala starica.”

Prosjak se sarkastično nasmejao.

„Ipak, trebalo bi da budete oprezniji. Mogli biste da upadnete u ozbiljne nevolje.” Lice mu se smrklo pa je pružio šaku da je uhvati za ruku. „Verujte mi”, rekao je, nežno je stegnuvši. „Znam.”

Sada se i starica nasmejala.

„Šta, ti? Ko bi tebe dirao?”

„Ah, nije sve u izgledu.” Prosjak kao da se povukao u sebe. „Ja sam vam zapravo samo jedno jagnje. To svi brzo shvate.”

Starica je stisnula ruku prosjaka u znak zahvalnosti, a zatim počela da pretura po svojoj tašni.

„Eto, nema potrebe da brineš”, reče. „Znam ja da se čuvam. Zaista znam.”

Iz futrole sakrivene u preklopu tašne izvukla je policijski pendrek i pružila ga prosjaku.

„Naučiš kad odrasteš ovde”, objasnila je. „Nekada nisam ništa nosila sa sobom, sve sam rešavala golim rukama, ali sada kada sam starija...”

Prosjak joj je vratio pendrek, a ona ga je vratila na mesto.

„Dobro onda”, reče on, „trebalo bi da prestanem da brinem, zar ne?”

Starica mu potapša koleno.

„Tako je najbolje”, rekla je odlučno. A zatim, razmišljajući naglas, dodala: „Da, tako je najbolje.”

U dubinama svoje nesvesti, Dijamant je zamišljao kako pokušava da porobi umove dvojice ogromnih stražara. Slao im je slike svog veličanstvenog plamena, sjaja i ogromne novčane vrednosti, ali stražari su se samo smejali, smejali i smejali...

Glas Dinamita je prodro kroz nesvesticu Dijamanta:

„Nisi izgoreo”, zvučao je razočarano.

Dijamant je sanjao, dok se polako budio, da, bez obzira na to koliko se trudio, nikada neće dopreti do stražara. Oni nisu imali umove. Nisu imali umove. Nisu imali umove...

„Šta je to?”, upitao je Dinamit kad se Dijamant potpuno osvestio. „Nema mina? E, to će biti pravi dan!”, nasmejao se. „Nema mina. Nema artiljerije. Nema bombi pretpostavljam?” Ponovo se nasmejao.

Dijamant je prepoznao taj smeh odranije, čuo ga je kod jednog Korzikanca u Rusiji, kasno u dan – i ponovo počeo očajnički da šalje signale stražarima koji i dalje nisu reagovali.

„Mislim da nisam čuo tvoje ime”, reče Dijamant umirujućim tonom, dok je nastavljao da nagovara stražare da otvore sef. „Mora da si imao zanimljiv život.”

Dijamantu je bilo teško da radi dve stvari odjednom, ali morao je da pokuša, da pokušava i ne prestaje dok ne izađe iz sefa.

Izlazak iz sefa. Bio je tako blizu, a opet, zvučalo je kao Raj. A možda Raj nikada i nije bio toliko daleko.

„Ti si dijamant”, reče Dinamit. „Džozefin ima dijamante.”

’O, Bože’, pomisli Dijamant, ’molim te, ne.’

„Imam bombe. Bez bombi nećemo osvojiti Moskvu, znaš.”

Znoj je sada lio s Dinamita. Čist nitroglicerina se slivao niz njegove strane i stvarao barice na polici pored njih.

„Naravno”, rekao je Dijamant. „Bombe su neophodne.”

Ali to nije bilo ono o čemu je Dijamant zaista razmišljao. Mislio je o tome šta se dešava s dijamantima u hermetički zatvorenim sefovima kada tik do njih eksplodira kilogram dinamita.

„Da li dijamanti gore?“, upitao je Dinamit, a Dijamant je prebledeo na to pitanje.

Da li dijamanti gore? U tim uslovima? Hah! I te kako gore.

„Znate“, rekao je prosjak nakon nekog vremena, „da samo udarate glavom o zid, zar ne? Ne možete promeniti ljude.“

„Kad bih to mislila“, reče starica, „ne bih se ni trudila.“

„Ali nikada ih nećete sve promeniti.“

„Možda ne. Ali to je druga stvar, zar ne? Ne tražim savršenstvo, samo bolje. A od nečega se mora početi.“ Zamislila se. „Bolje mesto za život“, rekla je, zureći u daljinu. „Bolje za sve nas.“

„Zvučite kao da imate decu“, prosjak se osmehnuo. „Ili unuke?“

Starica nije odgovorila. Nastala je neprijatna tišina.

„Izvinite“, reče prosjak. „Nije moje da se mešam.“

„Ne. Ne, u redu je. Samo se nikad nisam udavala. To je sve.“ Starica je pogledala u stranu, a zatim se uspravila, sva usplahirena od ogorčenosti. „A pogledaj sad ovo“, rekla je oštro.

Nekoliko metara niz ulicu, neupadljiv automobil, sa iznenađujuće dubokim i promuklim zvukom motora, popeo se na trotoar i parkirao. Dva krupna troma čoveka u tamnim kaputima otežano su izašla i otišla svojim putem.

„Vozač je još uvek tamo“, rekla je starica, dok je ustajala i nameštala kaput. „Bezobrazluk. Idem da porazgovaram s njim.“

Prosjak je takođe ustao.

„Dozvolite da pođem sa vama“, rekao je.

Starica je izgledala neodlučno.
„Pa... Samo ako baš želiš”, rekla je.
Prosjak je klimnuo glavom.
„Želeo bih. I usput, zovem se Vernon. Vernon Karpenter.”
„Oh, hm, ja sam Dot. Dot Kolson.”
Izgledala je nesigurno šta dalje da uradi, sve dok Vernon nije pružio ruku. Dot ju je prihvatila. Rukovali su se.
„Drago mi je što smo se upoznali, Dot.”
„Da, pa”, rekla je Dot, okrećući se ka automobilu, „ne možemo ovde stajati i čavrljati ceo dan, ima posla.”
Krenula je žustro niz ulicu. Vernon je stajao i gledao za njom na trenutak, a onda se predivno nasmejavao i pošao za njom. Rekla je da ima posla. Po prvi put, stvarno je bilo posla.

Dijamant je usmerio svu svoju pažnju na stražare. Više nije imalo smisla da se dodvorava ludom stvorenju pored sebe. Ako Dinamit eksplodira – onda neka eksplodira. Ali Dijamant neće biti tu kad se to desi. Ne ako on to može da spreči. Vazduh je bruja od telepatije. Sef je pulsirao i podrhtavao. Kada bi se samo mogao skoncentrisati...

’Dragi stražari. Dragi, dragi stražari. Samo jedan mali pogled.’ Dinamit je upao u trans. ’Hajde, lepi stražari. Ova-mo.’

Novi zvuk je ispunio sef.
„Moskvo”, promrmljao je Dinamit. „Moskvo! Dolazim, dolazim, dolazim...”

Dijamant je tiho vrisnuo.
„POGLEDAJTE U SEF! VI NITKOVI!”

Dvojica muškaraca prišla su ulaznim vratima zlatare. Jedan se zvao Sekira, a razlog za to bio je ispod njegovog kaputa. Drugi se zvao Mornar Simkins, i nosio je – bez mnogo

opravdanja za taj nadimak, ali sa jednako smrtonosnom namerom – malj od pet kilograma.

Jedan stražar je pogledao drugog.
„U SEF!”

Ulazna vrata zlatare su uvek bila zaključana. Popustila su uz nasilnu nevoljnost pod zajedničkim pritiskom Sekire, Mor-nara i njihovog alata za uništavanje.

Dvojica stražara nisu znala – sve do trenutka svoje smrti – zašto su uopšte izvadili ogroman dijamant iz sefa, ali su to ipak uradili. Stajali su nasred prostorije i gledali u njega kada su vrata zlatare pala unutra.

„Nije trebalo to da uradiš”, rekao je prvi stražar, hipnotisan blistavim draguljem. „Vrata nisu bila zaključana.”

„Sranje!”, rekao je drugi, koji nije bio hipnotisan.

„Uzeću to”, rekao je neki glas.

„Hvala bogu”, uzviknuo je Dijamant dok ga je Sekira iznio napolje, na takozvani svež vazduh Četvrti. „Hvala bogu, hvala bogu, hvala bogu.”

Pošto je bio samo običan smrtnik, Sekira nije čuo šta Dijamant priča – iako bi ga čuo da je kojim slučajem bio behaton.

„Isuse!”, rekao je prvi stražar, puzeći na nogama. „Sada smo stvarno ugasili. Da li su išta ostavili?”

„Samo ovo”, rekao je drugi stražar, zavlazeći ruku u sef.

Napolju na ulici, Sekira je bio zbunjen.

„Gde su kola?”, rekao je.

Pogledao je na mesto gde su pre samo minut stajala njegova kola za bekstvo, ali je video jedino prazno mesto i, pored

njega, jednu malu staricu kako se raspravlja sa vozačem kamiona. Vozač je izgledao kao da bi rado iščupao grkljan starici, da nije bilo ogromnog prosjaka, koji je izgledao opasno i koji ju je – kako se činilo – štitio. Sekira nije imao vremena da razmišlja o neverovatnosti ove situacije. Imao je druge probleme.

Njegov glavni problem – kao i problem Mornara, Dot Kolson, Vernona Karpentera i vozača kamiona, mada ne i stražara, koji više nisu imali nikakvih problema – bila je vatrena kugla koja je izbijala i rušila sve pred sobom iz razvaljenih vrata zlatare Herija Devajna, majstora koji pravi nakit po meri.

Na vrhu vatrene lopte, što su barem mogli da čuju behaton i dijamanti, odzvanjao je poslednji, dugotrajan vrisak neobuzdanog besa:

„MOSKVO!”